

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

Vandaag hebben we een prachtige evangelie:
Jezus, die de dode Lazarus weer tot leven wekt.
En aan de hand van dit evangelie
wil ik met u eens nadenken over het volgende:
Geloven wij nog in de verrijzenis?
Of, hoe denken wij tegenwoordig over leven en dood?

En laat ik dan maar direct met de deur in huis vallen.
Als wij een mooi en lang leven hebben gehad
en als we een hoge leeftijd hebben mogen bereiken,
dan zijn we toch eigenlijk dik tevreden.
Dan hoeft voor ons een hemel toch niet meer zo!
Gewoon je leven tevreden afsluiten,
daar gaat het toch om?
Voor gelovige mensen vroeger was dat misschien
belangrijk: een hemel, een eeuwige heerlijkheid.
Maar voor ons is dat allemaal toch niet meer zo belangrijk.
Gewoon: gezond oud worden en dan: Rust! Slapen!

Maar het is de vraag of het allemaal wel zo simpel is?
Daarom wil ik met u eerst eens gaan kijken
naar een gelijkenis die Jezus ergens anders geeft
in het evangelie van Lucas.
Die gelijkenis gaat over een rijke man
en de arme Lazarus.
Een man, die dus toevallig ook Lazarus heette!

Maar als in die gelijkenis
deze rijke man komt te overlijden
en ook de arme Lazarus overlijdt,
dan is het niet zo dat ze allebei eenvoudigweg sterven
en rustig inslapen.
Ik zou bijna zeggen in tegendeel.
De rijke man komt nu in het dodenrijk terecht,
de Hades, in een heet vuur.

En de arme Lazarus komt in de hemel terecht,
of zoals Jezus het zegt in die gelijkenis,
in de schoot van Abraham.

Nou, wij hebben tegenwoordig misschien wat moeite
om ons iets daarbij voor te stellen.
We zijn vroeger misschien ook wel te bang gemaakt
voor hel en verdoemenis,
zodat we nu helemaal maar liever niet meer denken
aan het hiernamaals,
noch aan de hemel noch aan de hel.

Maar weet u wat ik misschien nog wel
het ergste vind vanuit deze gelijkenis!
De rijke man is nog even egoïstisch
als hij zijn hele leven al is geweest.
Want hij commandeert de arme Lazarus
om een druppeltje water te komen brengen
omdat hij vergaat van de hitte en de dorst.

Moet je nagaan!
Zijn hele leven heeft hij nog nooit omgekeken
naar de arme Lazarus.
En nu, geen woord van excuus.
Geen woord van inzicht,
zoiets als:
'Oh, sorry, nou zie ik hoe ik je altijd
tekort heb gedaan.
Sorry!'
Nee, hij blijft even egoïstisch als altijd
en commandeert de arme Lazarus om hem te komen helpen.

Ik moet er niet aan denken,
dat de slechte eigenschappen,
die we natuurlijk allemaal in zekere mate hebben,
voor altijd aan ons zouden blijven kleven.
Zelfs na onze dood!
Voor eeuwig!

Nou, met deze gelijkenis van Jezus in ons achterhoofd,
wil ik nog eens even kort kijken
naar het evangelie van vandaag.
Jezus zegt tegen zijn leerlingen
dat de ernstig zieke Lazarus,
de broer dus van Marta en Maria,
slaapt.
En de leerlingen denken dan meteen:
Oh, dat is gunstig.
Want als hij slaapt
dan zal hij wel beter worden!
Maar Jezus zegt dan vervolgens heel duidelijk:
'Nee, ik bedoel, Lazarus is gestorven.'

Zijn we ook niet een beetje als de leerlingen,
zoals ik in het begin van mijn preek al zei!
Een beetje naïef en soms een beetje te 'goedgelovig!'
'Oh, op het einde van ons leven
zal alles wel goed komen.
Gewoon rustig inslapen!'
Maar zo simpel is het in die gelijkenis van Jezus
over die rijke man en de arme Lazarus dus niet!

Vervolgens ontmoet Jezus in ons evangelie van vandaag,
Marta, de oudste zus van Lazarus.
En in het gesprek dat dan ontstaat zegt Jezus:
'Uw broer zal verrijzen.'
Marta is een gelovige vrouw.
En zo zegt zij dan:
'Ja, dat weet ik, op de laatste dag zal hij verrijzen.
Maar nu! Hij is nog zo jong!'

En dan probeert Jezus haar ogen te openen voor het nu!
'Ik ben de verrijzenis en het leven.'
Ik denk niet dat Marta precies begreep
wat Jezus bedoelde
en zeker niet dat Jezus haar broer Lazarus

weer tot leven zou kunnen wekken.
Maar ze heeft toch wel vertrouwen in Hem.
En zo zegt zij dan:
'Ja, Heer, ik weet dat Gij de Messias zijt,
de Zoon van God, die in de wereld komt.'

En dan tenslotte komt Jezus bij het graf,
waar Lazarus al vier dagen in ligt.
En dan slaat Jezus 'zijn ogen op ten hemel'.
Ik vind dat altijd zo'n mooie uitdrukking.
Even alles om je heen vergeten
en je ogen richten op God in de hemel.
En dan bidt Jezus tot God zijn Vader!
Want Jezus weet: alleen God zijn Vader kan leven geven!

En dan zegt Jezus tegen de dode Lazarus
en dan ook nog met luide stem:
'Lazarus, kom naar buiten.'
En de gestorven Lazarus kwam naar buiten.

Wat kunnen wij leren van dit prachtige verhaal?
Wel, misschien het volgende.
Dat het misschien niet alleen maar gaat
om onze lichamelijke dood en verrijzenis,
aan het einde der tijden.
Maar dat er om gaat
dat 'ons geloof' nu al tot leven komt.
En dan met 'ons geloof' bedoel ik:
ons gelovige hart, ons innerlijk leven, ons binnenste,
of hoe je het ook maar wilt noemen.
Dat innerlijk leven van ons is
door de zonde in slaap gevallen
en moet weer tot leven worden gewekt.
Onze ware, diepe persoonlijkheid,
mag en moet dus nu al tot leven komen.
Daar gaat het allereerst om.
En de lichamelijke verrijzenis zal dan,
op de laatste dag, wel volgen.

Maar hopelijk dus niet als een eeuwige egoïst!

Maar als een puur, eenvoudig en gelovig
kind van God onze Vader.

Daarom sprak Jezus met luide stem tot de gestorven Lazarus:

'Lazarus, kom naar buiten!'

En zo roept Hij ook u en mij tot leven!

Maar dat begint dus eerst in ons hart!

Amen.